

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/10/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5825010235
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Bebčáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5825010235.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Bebčákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Moniky Liptákovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26. marca 2026 prejednal odvolanie obžalovaného A. A. podané proti rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/34/2025 z 30. októbra 2025 a takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. por. rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/34/2025-89 zo dňa 30.10.2025, zrušuje.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. por. trestnú vec

obžalovaného A. A., nar. XX.X.XXXX v B. A.,
trvale bytom A. XXXX/X, B.-
C. A.,

stíhaného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

dňa 02.02.2025 v čase okolo 08.04 hodine, viedol pod vplyvom alkoholu osobné motorové vozidlo značky RENAULT TRAFIC, evidenčné číslo B. XXX D., po ceste č. E. smerom od obce F. k lyžiarskemu stredisku G. - H., pri prvom vchode do A. I. J. v blízkosti odstavnej plochy bol predpísaným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Dolný Kubín, počas kontroly sa podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu prístrojom AlcoQuant 6020 plus č. A409032, kedy mu bola toho istého dňa v čase o 08.05 hod. nameraná hodnota 0,50 mg etanolu v litri vydychnutého vzduchu,

postupuje

Okresnému riaditeľstvu policajného zboru v Dolnom Kubíne, Okresný dopravný inšpektorát, nakoľko nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal byť prejednaný ako priestupok, o ktorom je tento orgán príslušný rozhodovať.

odôvodnenie:

Okresný súd Námestovo rozsudkom, sp. zn. 4T/34/2025 z 30.10.2025 obžalovaného A. A. uznal za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

„dňa 02.02.2025 v čase okolo 08.04 hodine, viedol pod vplyvom alkoholu osobné motorové vozidlo značky RENAULT TRAFIC, evidenčné číslo B. XXX D., po ceste č. E. smerom od obce F. k lyžiarskemu stredisku G. - H., pri prvom vchode do A. I. J. v blízkosti odstavnej plochy bol predpísaným spôsobom

zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Dolný Kubín, počas kontroly sa podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu prístrojom AlcoQuant 6020 plus č. A409032, kedy mu bola toho istého dňa v čase o 08.05 hod. nameraná hodnota 0,50 mg etanolu v litri vydychnutého vzduchu“.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti súd obžalovanému uložil podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 56 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 800 (osemsto) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu uložil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) dní nepodmienečne. Podľa § 61 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. A. prostredníctvom obhajcu priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 30.10.2025 a zdôvodnil ho písomným podaním zo dňa 3.1.2026, doručeným Okresnému súdu Námestovo elektronicky dňa 6.1.2026, ktoré zdôvodnil nasledovne:

Súdom uvedené skutkové zistenia sú nejasné a neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a nepoužil v tomto prípade zásadu „in dubio pro reo“, keď celú vinu obžalovaného odôvodnil výlučne z jedného ojedinelého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 1To/18/2024 zo dňa 05.04.2024, ktorý pritom vychádza z úplne iného skutkového základu. Žiadne iné obdobné ani podobné rozhodnutie v slovenskom právnom prostredí neexistuje.

Súd prvého stupňa pritom úplne odignoroval desiatky rozhodnutí Krajských súdov, Okresným súdov a aj Ústavného súdu SR, ktoré o problematike skutku, ktorého sa mal dopustiť obžalovaný, právoplatne rozhodli, pričom jednoznačne a odborne určili, že skutok (identický ako ten, ktorého sa mal dopustiť obžalovaný) nie je trestným činom. Všetky rozhodnutia, ktoré obhajoba v konaní citovala, ostali zo strany súdu prvého stupňa absolútne bez povšimnutia a bez právnej analýzy, preto je v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné.

Obhajoba má za to, že v tomto prípade musí byť jednoznačne uplatnená zásada „in dubio pro reo“. Nie je akceptovateľné, aby si súd vyberal iba tie tvrdenia, ktoré sa mu hodia pre preukázanie viny obžalovaného a tieto oprel o ojedinelé rozhodnutie v rámci pomerne obširnej judikatúry.

K nesprávnym záverom prvostupňového súdu, na základe ktorých vyslovil svoje rozhodnutie o vine obžalovaného, je potrebné uviesť nasledovné:

1. Obžalovaný sa pri svojej výpovedi v prípravnom konaní vyjadril, že nikdy by si nedovolil šoférovať motorové vozidlo, keby mal čo i len podozrenie, že môže byť pod vplyvom alkoholu.

2. Je potrebné poukázať na to, že jediným dôkazom, o ktorý sa obžaloba a aj súd prvého stupňa opiera, je zápis o dychovej skúške obžalovaného, ktorá bola vykonaná v čase o 08:05 hod., kedy bola nameraná hodnota 0,50 mg/l (1,04‰), avšak je potrebné uviesť, že s odstupom iba 15 minút o 08:20 hod. už bola nameraná hodnota iba 0,47 mg/l (0,98‰), a o 5 hodín neskôr už bola nameraná hodnota 0,00 mg/l (0,00‰), čo je potrebné považovať za významné skutočnosti.

3. Okrem toho sa súd odmietol vysporiadať s podstatnou a rozhodujúcou skutočnosťou, že ako vyplýva z predloženého certifikátu o overení analyzátoru dychu typu AlcoQuant 6020plus, tak toto zariadenie pracuje s odchýlkami, pričom hodnota najväčšej dovolenej chyby pre koncentráciu v rozmedzí (0,4 až 2) mg/L, je 5%.

Pri zohľadnení uvedeného prvé meranie by predstavovalo hodnotu 0,98‰ a druhé meranie hodnotu 0,93‰, čo sú hranice pod 1‰, ktoré zakladá trestnoprávnu zodpovednosť.

Je tiež potrebné prihliadať aj na skutočnosť, že výsledok dychovej skúšky neovplyvňuje len prípustná neistota merania prístroja, ale i celý rad faktorov a rušivých vplyvov ako teplota okolia, jeho relatívna vlhkosť, atmosférický tlak, obsah uhlíkovodíkov v okolitom prostredí, vibrácie, elektrostatické výboje, elektromagnetické a magnetické polia, otrasy počas transportu, zvyšky alkoholu, liečiv, prípadne iných produktov metabolizmu človeka v ústach a horných dýchacích cestách, tabakový dym vo vydychovanom vzduchu a dokonca aj spôsob, akým osoba, u ktorej je vykonávaná skúška, pred meraním dýcha. Preto v hraničných prípadoch, za ktorý je možné považovať aj prejednanú vec, je možné množstvo alkoholu v krvi spoľahlivo zistiť iba jej laboratórnym vyšetrením, čo sa však v tomto prípade nestalo.

Obe merania možno jednoznačne a bez pochyb označiť za hraničné, avšak pri zohľadnení prípustnej odchýlky, zároveň aj za nepostačujúce k naplneniu hodnoty pre posúdenie konania obžalovaného ako trestného činu.

Obhajoba má teda za to, že nebolo dostatočne a jednoznačne preukázané, že hladina alkoholu v krvi obžalovaného dosiahla hranicu 1‰.

Okrem toho nebolo vôbec preukázané, či obžalovaný skutočne vykonával činnosť - viedol motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť, tak ako to vyžaduje skutková podstata trestného činu. Vzhľadom k tomu, že existujú objektívne a dôvodné pochybnosti o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a tiež vzhľadom na zásadu „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, mal súd dospieť k záveru, že skutok nie je trestným činom.

Súd prvého stupňa úplne odignoroval všetky (desiatky) rozhodnutí Krajských súdov, Okresným súdom a aj Ústavného súdu SR, ktoré o problematike skutku, ktorého sa mal dopustiť obžalovaný, právoplatne rozhodli, pričom sa jednoznačne, odborne a opakovane vyjadrili, že ak sa pri hraničných hodnotách, s aplikáciou odchýlky dospeje k hodnote pod 1 promile, je potrebné skutok kvalifikovať ako priestupok, a vec postúpiť príslušnému orgánu na prejednanie priestupku.

Obhajoba príkladmo uvádza niektoré z množstva rozhodnutí, ktoré súd prvého stupňa úplne odignoroval a k týmto sa ani len slovom nevyjadril:

Rozhodnutie KS v Žiline, sp. zn. 3To/39/2021 zo dňa 13.01.2022 Rozhodnutie KS v Bratislave, sp. zn. 4To/74/2022 zo dňa 25.08.2022 Rozhodnutie KS v Bratislave, sp. zn. 3To/69/2023 zo dňa 08.06.2023 Rozhodnutie KS v Bratislave, sp.zn. 3To/88/2024 zo dňa 22.10.2024, Rozhodnutie OS Galanta, sp.zn. 0T/181/2021 zo dňa 22.05.2024, Ústavný súd SR v konaní PL. ÚS 11/2023 zo dňa 27.09.2023.

Máme zato, že po vykonaní a zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov bolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že skutok uvedený v obžalobe nie je trestným činom (vec nemá trestnoprávny rozmer).

Celá vina, o ktorej rozhodol prvostupňový súd, je odôvodnená výlučne poukazom na jedno ojedinelé rozhodnutie bez vzájomného hodnotenia s desiatkami ďalších existujúcich rozhodnutí.

Obhajoba má za to, že v uvedenom prípade nebolo preukázané také konanie obžalovaného, ktoré by malo trestnoprávny základ.

Obžalovaný z uvedených dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne nesprávne. Súd pri svojom rozhodovaní dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a aj samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Máme za to, že odvolací súd vzhľadom na doteraz zistené skutočnosti a vykonané dokazovanie musí dospieť k presvedčeniu, že obžalovaný nie je vinný z trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, a že sa v prípade skutku opísaného v obžalobe nejedná o trestný čin.

Z uvedených dôvodov žiadame, aby odvolací súd rozhodol o nevine obžalovaného, teda aby zrušil Rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 30.10.2025, sp.zn. 4T/34/2025-89, a aby rozhodol, že obžalovaný je nevinný, alternatívne aby po zrušení rozsudku rozhodol o postúpení veci príslušnému štátnemu orgánu, nakoľko nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal byť prejednaný ako priestupok.

Prokurátor sa k podanému odvolaniu obžalovaného písomne nevyjadril.

Z hľadiska procesného odvolací súd postupoval podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por., pretože napadnutý rozsudok trpí vadami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por., ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Trestný poriadok teda ustanovuje, že primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Orgány činné v trestnom konaní a súd teda hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Hodnotenie dôkazov súdom sa musí premietnuť aj do odôvodnenia rozsudku, pričom podľa § 168 ods. 1 Tr. por., ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa tiež právo strán konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Je korelátom práva strán konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na ne dostali primeranú odpoveď. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je daná rovnako vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, ale že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou. Je rovnako predpokladom toho, aby strany konania mohli účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré majú k dispozícii.

Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi odvolania obžalovaného voči výroku o vine, ako to uviedol obžalovaný v podanom odvolaní. V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne voči spôsobu hodnotenia dôkazov vykonanému súdom nižšej inštancie a následne z uvedených skutkových výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku.

Odvolací súd na základe odvolania obžalovaného vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa. Z hľadiska aplikácie hmotného a procesného práva sa krajský súd nemohol stotožniť s výrokom o vine v napadnutom rozsudku, ktorý nezodpovedá stavu veci a zákonu, a to z nasledujúcich dôvodov.

Odvolací súd primárne konštatuje, že skutkové zistenia, na ktorých súd prvého stupňa založil svoj odsudzujúci rozsudok, sú síce logicky odôvodnené a krajský súd má za to, že aj napriek tomu, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že tak skutok, ako je opísaný v skutkovej vete obžaloby, sa stal, ale tento skutok nie je trestný činom, a to z dôvodu absencie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu. Vychádzajúc z týchto dôvodov sa potom odvolací súd nemôže stotožniť s úvahami právneho charakteru, na ktorých súd prvého stupňa založil svoj odsudzujúci rozsudok.

Odvolací súd rovnako ako okresný súd po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k správnejmu záveru, že skutok, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba a tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal.

V tejto súvislosti treba upriamiť pozornosť najmä na znenie ustanovenia § 8 Tr. zák., podľa ktorého, trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, zamestnanie alebo inú činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku.

Objektívna stránka uvedeného trestného činu spočíva v tom, že páchatel' v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorú si privodil vplyvom návykovej látky, vykonáva zamestnanie alebo inú činnosť (vedie motorové vozidlo), pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku.

Stav vylučujúci spôsobilosť, je stav, keď človek nie je schopný bezpečne vykonávať určité zamestnanie alebo činnosť, pri ktorých by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo majetok, a to v dôsledku návykovej látky, ktorá nepriaznivo ovplyvňuje fyzické a psychické schopnosti človeka.

Podľa § 130 ods. 5 Tr. zák., návykovou látkou sa na účely tohto zákona rozumie alkohol, omamné látky, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti, alebo sociálne správanie.

Trestný čin je spáchaný vtedy, ak konaním páchatela sú naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu (subjekt, objekt, subjektívna stránka a objektívna stránka).

Krajský súd, ale ani obžalovaný nespochybňujú to, že obžalovaný dňa 02.02.2025 v čase okolo 08.04 hodine, viedol pod vplyvom alkoholu osobné motorové vozidlo značky RENAULT TRAFIC, evidenčné číslo B. XXX D., po ceste č. E. smerom od obce F. k lyžiarskemu stredisku G. - H., pri prvom vchode do A. I. J. v blízkosti odstavnéj plochy bol predpísaným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Dolný Kubín, počas kontroly sa podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu prístrojom AlcoQuant 6020 plus č. A409032, kedy mu bola toho istého dňa v čase o 08.05 hod. nameraná hodnota 0,50 mg etanolu v litri vydychnutého vzduchu.

Okresný súd však pochybil vo fáze hodnotenia jediného usvedčujúceho dôkazu – nameranej hodnoty etanolu v litri vydychnutého vzduchu, keď nekriticky prevzal tvrdenia obžaloby a tieto oprel o rozhodnutie z inej nesúvisiacej trestnej veci, založenej na inom skutkovom základe. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktoré sčasti prevzal z citovaného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/18/2024 zo dňa 05.04.2024, vyplýva nasledovne: „Súd je však toho názoru, že v danom prípade bola obhajoba obžalovaného spoľahlivo vyvrátená a v danom prípade bolo preukázané, že obžalovaný konal spôsobom popísaným v obžalobe. V súvislosti s týmto tvrdením súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/18/2024 zo dňa 05.04.2024, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že podľa § 11 ods. 4 zákona č. 157/2018 Z.z. o metrologii, pri používaní určitého meradla na účel podľa odsekov 1 a 2 (určené meradlo) je hodnotou meranej veličiny hodnota materializovanej miery alebo hodnota indikovaná určeným meradlom. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že hodnota meranej veličiny je hodnota indikovaná určeným meradlom (v danom prípade analyzátorom dychu), teda hodnota zistená certifikovaným analyzátorom dychu je konečná a žiadna číselná hodnota (odchýlka) sa od neho neodpočítava. Aplikujúc predmetný judikát na tento prípad, hodnota, ktorá bola v inkriminovaný deň nameraná obžalovanému, je hodnotou konečnou bez možnosti úpravy v zmysle prečítaných neistôt merania certifikátu a overení. Promile je jednotka koncentrácie a udáva obsah alkoholu v krvi ako zlomok 1000. Jedno promile zodpovedá 0,1 gramu alkoholu na liter krvi. V prípade podrobenia sa dychovej skúške, alkohol tester zmeria jeho množstvo vo vydychovanom vzduchu, teda množstvo v mg/l vzduchu. Na konverziu zobrazenia v promile, na zobrazenie v mg/l je potrebné použiť faktor 2,27 teda 0,50 mg/l je 1,14 promile. V jednom litri krvi je 0,1 g čistého alkoholu. Čiže 1 promile - 0,1 g alkoholu na liter krvi. Dychová skúška nemeria krv, ale vzduch, ktorý je vydychovaný z pľúc. Zisťuje koľko alkoholu je v 1 litri vydychovaného vzduchu a výsledok sa zobrazuje v mg/l. Medzi krvou a vydychovaným vzduchom existuje prirodzený pomer nazýva sa konverzný faktor, alebo rozdiel rozpustnosti alkoholu v tkanivách. Tento pomer je cca 2100:1 - to znamená, že 2100 ml vydychovaného vzduchu obsahuje rovnaké množstvo alkoholu ako 1 ml krvi. Z tohto pomeru sa dá vypočítať, že 1 mg/l (vydychovaný vzduch) zodpovedá asi 2,27 promile (v krvi) a naopak 1 promile (v krvi) zodpovedá asi 0,44 mg/l (vydychovaný vzduch). Teda ak v danom prípade bola dychovou skúškou nameraná hodnota 0,50 mg/l, v promile je to 1,14. Súd je toho názoru, že obžalovaný tým, že mu bola nameraná hodnota 0,50 mg/l etanolu v litri vydychnutého vzduchu dňa 02.02.2025, založil svoju trestnú zodpovednosť a preto súd uznal obžalovaného vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného

zákona.“ Z uvedeného vyplýva, že okresný súd sám v rozpore so zásadou kontradiktórnosti vyhodnotil (vlastným prepočtom) a v neprospech obžalovaného mieru jeho ovplyvnenia alkoholom.

Krajský súd dáva do pozornosti, že použitý analyzátor dychu AlcoQuant 6020 plus je meradlo slúžiace na stanovenie koncentrácie etanolu vo vydychovanom vzduchu, ktorý vzniká v pľúcnych alveolách. Zákon č. 157/2018 Z.z. o metrologii špecifikuje požiadavky kladené na takéto merací prístroj, aby mohol byť použitý na dokazovanie ako určené meradlo. Jednou z týchto metrologických požiadaviek je aj stanovenie hodnoty najväčších dovolených chýb (kladných alebo záporných) pri technických skúškach na účely schvaľovania typu a pri prvotnom overení za predpísaných pracovných podmienok pre jednotlivé merania. Podľa Certifikátu o overení číslo 09040-640-045-24 (č.l. 75) použitého na vykonanie dychovej skúšky v prejednávanej veci rozšírená neistota merania je stanovená súčinom kombinovanej štandardnej neistoty merania a koeficientom rozšírenia $k = 2$, ktorý pre normálne rozdelenie zodpovedá pravdepodobnosti pokrytia približne 95%. Výrobca dychových analyzátorov výslovne uvádza meraciu chybu prístroja do výšky +/- 5% nameranej hodnoty. Hodnota najväčšej dovolenej chyby podľa výrobcu je pre koncentráciu menšiu ako 0,4 mg/liter 0,02 mg/l a pre koncentráciu v rozmedzí (0,4 až 2) mg/l je 5%. Z uvedeného je teda zrejmé, že teda hodnota zistená certifikovaným analyzátorom dychu nie je absolútna a pre účely trestného konania v prípade nameraných hraničných hodnôt tieto je potrebné vyhodnocovať v prospech obžalovaného, najmä pokiaľ ide o jediný usvedčujúci dôkaz na vyslovenie viny.

Vzhľadom na objektívne skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisového materiálu, ako aj z odvolaním napadnutého rozsudku mal aj krajský súd preukázané, že v danom prípade bola u obžalovaného počas dychovej skúšky v čase o 08.05 hod nameraná hodnota 0,50 mg etanolu v litri vydýchnutého vzduchu, ktorú je potrebné pokladať za hraničnú hodnotu, minimálne presahujúcu hranicu 1 promile, pričom nameraná hodnota alkoholu v čase vykonávania ďalšej dychovej skúšky po pätnástich minútach bola klesajúca (0,47 mg/l etanolu v litri vydychovaného vzduchu) pod jedno promile. Pokiaľ sám súd prvého stupňa vykonal určenie stupňa ovplyvnenia vodiča alkoholom v čase jazdy vlastným prepočtom podľa rozhodnutia v inej trestnej veci, krajský súd má za to, že ide o objasnenie skutočnosti dôležitej pre trestné konanie, ku ktorému sú potrebné odborné znalosti v zmysle § 141 Tr. por. (R10/1996). Pri použití zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, zohľadnenie odchýlky meracieho prístroja potom môže viesť k záveru že hodnota alkoholu v jeho dychu bola pod jedno promile rámcovo v hodnote 0,98 promile, čo je pod hranicou, ktorá zakladá trestnoprávnu zodpovednosť. Pokiaľ ide o výpoveď príslušníka policajnej hliadky, z tejto nemožno jednoznačne určiť, do akej miery a či vôbec bola schopnosť obžalovaného viesť bezpečne motorové vozidlo ovplyvnená požitím alkoholu. Dychová skúška a teda nameraná hodnota alkoholu 0,50 mg/l (1,04 promile), teda pri hranici jedného promile bola jediným determinujúcim kritériom pre vznik trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného. Pre okresný súd tak bol jediným dôkazom svedčiacim pre naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. výsledok prvej dychovej skúšky obžalovaného. Vzhľadom k tomu, že existujú objektívne pochybnosti o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a tiež vzhľadom na zásadu in dubio pro reo, t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného, krajský súd dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom. Obžalovaný ako vodič motorového vozidla idúceho po cestnej komunikácii nepochybne porušil pravidlá cestnej premávky podľa ustanovení Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V zmysle § 4 ods. 2 písm. d) spomínaného zákona vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme. Vzhľadom k vyššie uvedenému, by skutok podľa názoru krajského súdu mohol byť posúdený ako priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa

§ 22 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholu. Z ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. vyplýva, že priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky, a nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia. Z ustanovenia § 20 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. vyplýva, že do plynutia lehoty podľa odseku 1 sa nezapočítava doba, počas ktorej sa pre ten istý skutok viedlo trestné stíhanie. Z vyššie uvedených zákonných ustanovení potom vyplýva, že konanie obžalovaného, ktoré môže byť posúdené ako priestupok, ešte nie je premlčané.

Na základe odvolania obžalovaného preto krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a postupom podľa § 280 ods. 2 Tr. por. vec obžalovaného A. A. postúpil Okresnému riaditeľstvu policajného zboru v Dolnom Kubíne, Okresný dopravný inšpektorát, nakoľko nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal byť prejednaný ako priestupok, o ktorom je tento orgán príslušný rozhodovať.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.